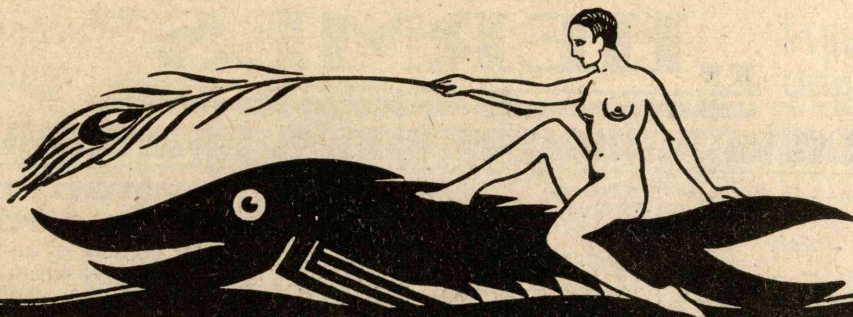

X. évf. 27. sz.

Timișoara, 1932 július 5

Ára 20 lei, 3 kč., 8 dinár, 2.50 lira
 Bucarestben: 25 lei
 Párisban : 2 fr. 50 cent
 Berlinben : 50 Pfennig
 Londonban : 1/2 angol shilling

KÁVIÁR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMÁIVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

Revista Káviár este scrisă pentru intelectualul absolut matur și luminat; instruim, creștem, luminăm pe teren sexual. Stăm pe nivel și spirit occidental în fața porții seculului al XX-lea, recomandăm natura cu greșelile și virtuțile ei, astfel — bine sau rău — cum a fost creată de Creatorul. Cine va observa alt ceva în Káviár să nu mai ia în mână aceasta revistă.

A Káviár az érett, felvilágosodott, abszolút intellektuel számára írjuk; sexualis téren oktatunk, nevelünk, felvilágosítunk. Nyugati nivón és szellemben a XX-ik század kapuja előtt állunk, a természetet mutatjuk be hibáival és erényeivel, amilyenek — jól vagy rosszul — a Teremtő alkotta. Aki a Káviárban mást lát, ne vegye kezébe ezt az újságot.

Le „Káviár” est destiné aux gens éveillés et absolument intelligents, nous enseignons, éduquons et éclaircissons sexuellement. Nous sommes sur un niveau occidental devant les portes du 20-ième siècle, nous présentons la nature avec ses fautes et ses vertus, telle que — bien ou mal — le Créateur l’a faite. Celui qui voit d’autre chose dans le Káviár, „ne doit pas lire ce journal!”

Wir schreiben den Káviár für den aufgeklärten, absoluten Intellektuellen; wir unterrichten auf sexuellem Gebiet, wir erziehen und klären auf. Wir stehen auf westlichem Niveau und Geist, vor den Toren des XX. Jahrhunderts, führen die Natur mit ihren Fehlern und Tugenden vor, wie sie durch den Schöpfer — gut oder schlecht — errichtet wurde. Wer im Káviár etwas anderes sieht, soll das Blatt nicht in die Hand nehmen.

— Fotó Káviár Timișoara —

Ne utazzon el
a legújabb

„HERMES” vasuti menet-
rendkönyv nélkül

Jugoslávia

területén levő olvasóink figyelmét felhívjuk, hogy a nagy portóköltség és a hosszadalmas adminisztrációs munka elkerülése miatt a lapban hirdetett összes „Bán-dor” könyveket megvehetik mind-ama helyeken, ahol a lapot szokták hetenként megvásárolni. De a pénz előzetes beküldése ellenében, vagy utánvét mellett jugoszláviai fiókkiadó-hivatalunk is szállítja. Címe:

„Medjunarodni Prometni Novinski i Ogl.
Zavod D. D. Subotica, 2.”

Vagy az egyes laparúsítóknál, vagy fenti fiókkiadóhivatalunknál megrendelhető és azonnal szállítható:

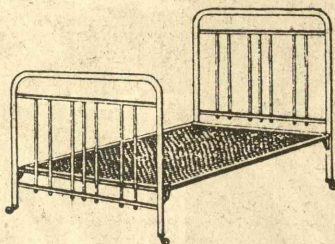
1. Kató egy urileány vallomásai, (elfogyott)
2. Kató mint asszony 50 —
3. Kató válása, képekkel 50 —
(E két utóbbi csak korlátozott példányban)
4. Vera naplója, képekkel Dinár 70. —
5. Színész emlékiratai, 9 drb. tollrajzzal Dinár 200. —
6. „Káviár” 1931 I. félév 520 oldalon 1—26 szám, hibátlan összeállításban, a „Nőuralom” c. nagy sikert aratott regénnyel, kemény kötésben, Dinár: 80. —
7. Káviár 1931, II. fele, 562 oldalon, 27—52 szám, hibátlan összeállításban, az „Orosz cári balett titkaiból” c. páratlanul érdekes cikksorozattal, kemény diszkötésben, Dinár 80. —
8. Bestiák, négy darab fényképpel, bibliofil kiadás, Dinár: 80. —
9. Párisi Album, tíz darab páros kép-pel, Dinár 160. —
10. Kapu előtt, diákregegy, 164 oldalon, angol vászonkötésben, Dinár: 50. —
11. Káviár 1930—1929—1928—1927-ik, esztendeje, egy nagy kötetben, kötve, bármelyik esztendő ára Dinár: 245. —

Megjelent

és előjegyzéseket fenti fiókkiadóhivatalunk is elfogad az alábbi két új könyvre:

Hét szüzlány története
bibliofil kiadás, kemény diszkötésben,
külföldi ára 150 lei, Dinár: 50. —

Nőuralom
kemény diszkötésben, bibliofil kiadás,
külföldi ára 150 lei, Dinár: 50. —

Sodronymatrácok, vas és rézbutorok

valamint gyermek és kerti asztalok, székek, padok,
mosdók, összezsukható ágyak erősen redukált
árakban: 40

Bozsák M. és Fia
R. T., Timișoara Tel.: 3-88

Eladási hely: Gyárvaros, Alsó Árok ucca 10.

Árlap ingyen.

Nagy készletek, olcsó árak

Megnyílt a NICOLIN-féle higie-

nikus női és férfi fodrászterem, és a „de Beauté” szépségápolási
intézet, Temesvárott, III. Dózsatér 4 sz. a. saját házban.

Árak: Borotválás 8 lei; Hajmosás „Nicoxon”-nal 15 lei; Ondolálás
15 lei; Hajvágás 15 lei; Manikűr 15 lei; Elektr. arcgőzölés ultra-
violett sugárzással 25 lei; Elektr. arcmassage 25 lei; Elektr. fejmas-
sage hajhullás ellen 25 lei; Hajfestés 200 lei, férfiaknak 100 lei;
Hajszőkítés 80 lei; Bajuszfestés 50 lei. Fodrászati szakiskola: ondo-
lálás, manikűr, hajfestés, arcmassage, fejmassage, hajműmunkák,
babaklinika stb. — Olcsó árak.

IGIENA

fest, mos, tisztít

Parfumeria Kertész Lajos

Timișoara, Gyárvá-
ros, Fő u. 31.

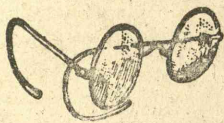
Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere-
cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása. (34)

MAJTHENYI KÁROLY

vízvezeték, villany- és
csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanszerelés, házteléfono és gáz-
kályhajavítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Speciális szemüvegek

orvosi rendeletre is, órák, ékszerek, látsze-
részeti cikkek és azok szakszerű javítása.
Versenyképes, olcsó árak. — Alapítva ott 1906.

„Elvetia” VADÁSZ EMIL Timișoara II. Fő-ucca 5/36.

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal
Timișoara, Gyárvaros

Divatcikkekben
a legjobb be-
szerzési forrás:

„LOUVRE” divatáruház

a józsefvárosi templommal szemben

(4)

Gál Manó könyvnyomdája Lugoj. (Lapkiadótulajd. S. Papp)

Szerkesztőség és kiadóhivatal

Zimisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak 1/4 évre:

Magyarországon	10 pengő
Romániában	240 lei
Csehszlovákiában	40 Kc.
Jugoszláviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Főszerkesztő:

DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:

BEN GIT

Szerkesztő:

B Á N - D O R

Érdekes reform Csehszlovákiában a tiltott műtét terén

Prágából írják: Az igazságügy-miniszter törvényjavaslatot dolgozott ki, amely a csehszlovák büntetőtörvénykönyvnek a terhesség megszakításáról szóló 144. szakaszát igen lényegesen enyhíti. A magzatelhajtás a javaslat értelmében továbbra is büntetendő, de nem büntett, mint eddig, hanem csupán aránylag enyhén büntetett vétségnek minősíthető.

A terhesség megszakítását a törvény a következő négy esetben engedi meg: 1. Orvosi javaslatra, ha az orvosnak az a véleménye, hogy a terhes nő a szülést egészségének komoly veszélyeztetése nélkül nem viseli el. 2. Ha a terhesség erőszak után következett be, különösen, ha a nő még nem töltötte be tizenhatodik évét. 3. Eugenetikai okokból, ha feltehető, hogy a gyermek szellemileg vagy testileg degenerált marad és végül 4. — s ez a legfontosabb — szociális okokból, ha az anya anyagi helyzete, — és pedig akár törvényes, akár törvénytelen születésről van is szó — a gyermek megszületése folytán lényegesen rosszabbodnék, különösen, ha már több gyermeke van az anyának, akiről a törvény értelmében gondoskodnia kell. A törvénynek ez az utolsó rendelkezése különösen nem férjes nőkre vonatkozik, akiket szeretők elhagytak, vagy férjes asszonyokra, akiknek nagyszámú családjuk van, úgyhogy a gyermekek számának további emelkedése a családot pénzügyi katasztrófába dönthetné.

Munkatársunk kérdést intézett Totis Béla nőorvoshoz, a Születésszabályozás-ról nemrég megjelent könyv szerkesztőjéhez, hogy milyen jelentősége van a Csehszlovákiában javasolt reformnak. A következő választ kaptuk:

— A csehszlovákiai reformjavaslatnak — amennyiben törvényerőre emelkedik — mindenesetre uttörő jelentősége lesz, minthogy a szociálisindikáció engedélyezését eddig még egyetlen európai, polgári állam sem törvényesítette, bár mindenütt nagy harcok és viták

folynak e kérdés körül. A leghevesebb a küzdelem tudvalevően Németországban, ahol várható is a közeljövőben a híres 218. paragrafus enyhítése. Nem szólva tehát Oroszországról, ahol a kérdés körül pro és contra egészen más szempontok szerepelnek ebben a kérdésben, mint a polgári berendezésű országokban, Csehszlovákia lesz előreláthatóan az első európai ország, ahol a törvény a nő gazdasági helyzetét oknak tekint a terhesség mesterséges megszakítására.

Egy boldog kispolgári élet

Irla: JEREMI ISTVÁN

A férfi felállt az asztaltól, a jólakott emberek bágyadságával vette kalapját, hogy távozzon. Nagy kövér testét csak pihegve tudta mozgásba hozni, óriási hasa mint valami faltörő kos meredt előre.

Az asszony unottan bámult a távozóra, a tekintete ráfelejtődött, de lelke messze kalandozott; és kellemes érzés fogta el, mikor az ajtó kívülről becsukódott.

Irtózott ez embertől, nagy potrohától, vizenyős szemeitől, nagy lecsüngő ajkaitól. Ugy érezte magát, mintha valami kis legyecské lenne egy mohó pók hálójában. Fájón gondolt a multra, leányságára, a kis fehér leányszobára, a bizakodó álmokra, a kedves flör-

tökre, a szép holdvilágos estékre és Ó rá, a halkszavu kedves fiúra, a jó pajtásra, a virágillatos, nyári estékre, a meghitt összebuvásokra, a mámoros csókokra. Hogy tudott csókolni, mikor finoman ívelt piros ajkai ajkaira tapadtak, előntötték testét a mámoros bibor hullámai, érezte ruháján keresztül testének melegét, vére lüktetését. Hogy szerették egymást, hogy vágyták egymást. A fiatalok, a romlatlanok mohó vágyakozásával, a kincskutatók csodavágyásával; vágyták a pillanatot, mikor lehull közöttük minden akadály és fiatal testük összefonódik, egy szerelmes nagy mámorító összeolvadásban.

A fiu egy hétre elment a faluból,

egy hét nem sok, de örökkévalóság annak, kinek izzó teste óhatja a nagy kielégítést. És ebben a vágyakozástól ingerlékennyé tett hangulatban, jött egy kérő, kisigényű férjjelölt, nem kért hozományt, neki csak a Mancika kellett. A család beleavatkozott a dologba — és Mancika — igen ő csak — Őt — szerette, de ez biztos kérő és vagyonos... Rövidesen meglelt az esküvő. Szép, fényes esküvő kis polgári leányok álma, virágos hintók, diszes nyoszorjaleányok, frakkos vőfélyek, nászut... és aztán sok-sok hétköznapi. Szürkén áposodott hétköznapi. Szürke embert sorvasztó hétköznapi. Nagy fojtogatón tunya csend.

Jó az idegnélkülieknek, a fajszaporodásra valóknak; terhes, sulyos a téli ideg, észlelnek. És ami a legrettenetesebb, a férj nem tud semmiről semmit, hisz ez a testet-lelket sorvasztó idegállapot el van zárva a szép fehér homlokkal mögé és a férj, ki pontosan hazaadja a fizetését és féltő gonddal örökdió felesége jólétén, hizik, hasat növel és megelégedett. Ha legalább kikapós lenne, de hiszen még a saját asszonyát is csak kötelességből öleli magához ágyában, hiszen elmúltak nála a vágyak, megszokta azt a jóleső tudatot, hogy ez a szép asszony akkor az övé, amikor akarja.

Igy telt el négy álmos esztendő. A férfi teljesen elhízott és csendes bőföggéssel vigyázott arra, hogy gourmand vágyai kielégüljenek, nem vette észre, hogy lángol, ég, perzsel az asszonyban a sok ki nem elégitett bujaság. És ennyi meg nem értés után, a bántó nemtörődömségek dacára, a nő mégsem csalta meg a férjét. Ráérszakolta magára a tisztességes asszony jégpáncélját és emögé a vért mögé rejtette a sok ki nem elégitett vágyát. És élte a kispolgári asszonyok csendes életét.

De ma, mintha valami zavar állott volna elő megszokott életrendjében, talán tulfűszeres volt az étel, vagy az elfogyasztott bor okozta, de szokottnál erősebben gyultak fel benne a lángok, a szexuális vágyak perzselő, testet-lelket mámorba borító hullámai. Vágyott valakire, ki vadul, erőszakosan rohanja meg, ki megra-

bolja vágyait, ki mindig izzó indulatait lecsillapítsa. Ha volna valaki! Most nem habozna átadni neki magát, hadd birja testét, a szép leány pajtásaitól annyira irigyelt testét. Kutatva végignézett magán, a megszokott nyugalmas élet egy kissé moletté tette, de azért nincs elhízva, a vonalai még mindig szépek. Valami ingerelte, csábította a tükör elé, akarta magát látni meztelenségében. Idegesen hányta le magáról ruháját, finom kis batiszt ingecskéjét és egyszerre előtűnt habfehér husa.

Gömbölyű, leányosan kerek melleti, mint hegyes lándzsák szegződlek előre, kissé telt hasát hamvasan borította el a finom aranyosbarna pihe, két lábszára, mint két fehér lilium nyult ki törzséből. Boldogan nézte szép szabályos testét, majd megfordult, hogy hátsó aktját is megcsodálhassa, de elmerengéséből felriasztotta a bezárni elfelejtett ajtó hirtelen nyílása. Rémulten tekintett a hirtelen nyíló ajtó felé és mint riadt őz, remegve kapta maga elé ledobott pongyoláját, hogy idegen szemek elől eltakarja meztelenségét.

— Oh, te csacsi! — bugta egy fiatal leány hangja és Böske, kis unokahuga, szélesen rontott nénye szobájába.

— Milyen szép vagy te, Mancika néni, miért nincs nekem ilyen habfehér testem. Oh, csak nem szégyeled magad előtt? Oh, milyen kár, hogy ezt a szép testet az én kövér János bácsim préseli naponta maga alá! — és a fiatal lány kedvesen megsimogatta az ingerlően mozgó melleket, melyek hirtelen táncba kezdtek, mint a finom arab mén orrcimpái.

— És most valami vágy öntötte el, magához szorította a kis leány fiúsan karcsu testét és az eddigi félénkségből új, eddig ismeretlen érzések rabjává lett. Vágyott együtt feküdni kis unokahugával, meztelenül hemperegni vele, kedvesen játszodozni. Megfogta a leányka

kezét és vont a nagy, kényelmes kerevet felé, lerángatta a ruháit és percek múlva két meztelen test ingerkedett egymással. Majd a leány ujjai vágyva simogatták a barna pihéket, vad, forró kacajó csókcsók csattogtak el. A testek összefonódtak, a leány egészen elveszett az asszony puhaságában, majd föléje került és vad csókcsókkal borította el az asszony övét, formás telt combjait. Felolvadtak egymásban, agyukra ráfeküdt a mindent feledő érzéki mámor, kiestek térből, időből és felolvadtak a Saphotól szépen megénekelte nagy szerelmi himnuszban.

Majd elbágyadtak, hogy újra még vadabban öleljék, csókolják, birják egymást. A nap már tűnőben volt mikor a két szerelmeskedő teljesen kimerülve bucsucsókot váltott.

És két nő eljegyezte magát örökre a nagy görög költő által megénekelte szerelemmel. Két fiatal asszonyembert hajtott Lesbos karjaiba, a kispolgári írótól annyira feldicsért jó, ideális férj, ki ezentul, sem tudott meg semmit a testet-lelket megemésztő természetellenes életből, csak emésztett tovább a jó hétköznapi emberek nyugalmával.

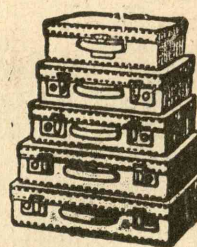
SZIGORU

masszázt adok urileány

Budapest, Eötvös ucca 26/b.

L em. 10 főlépcsőház

(Andrássy utól a 4 ik ház) [34]

PERL

bőröndösmester

Timișoara, IV.

Bulev. Berthelot 1.

„Elite” kávéházzal szemben. (30)

Javítások, festé-

sek, ridikülök,

pénztárcák nagy

választékban.

MAUSZ TESTVÉREK

Tükör- és diszművegárgyár, üvegnagy-
csiszolda

Timișoara, II. Ilona u. 18. sz. Telef. 11-21. (30)

Bukarest ~ Temesvár ~ Budapest ~ Bécs

között hetenként rendes kurirjárat közlekedik. Bármely küldöncszolgálatot és megbízást elvállal, azt pontosan elintézi: PINKERTON BOY iroda, Timișoara (Temesvár) Belváros

Fizetési módszerek

Irla : GÁLDONI JENŐ.

A főtérről lefordult a mellék utcába egy elegáns, formás testű fiatal nő. Ujfazonu blúza telt, buja kebleket takart, lengő szoknyája érett, asszonyi idomokat fedett. Szőke hajfürtjei körülrepdesték, szemei csillogóak voltak, feketék. Szája érzékenyen ivelt, halványan ruzsozott volt. Egyenes, szoboröntvényű lábain füstszínű selyemharisnyát hordott, kecses fehér bőrcipőben. Járása katonásan egyenes volt, de asszonyosan ingatag. Csipőjét úgy ringatta, mint a szél okozta hullámozást a folyam. Tekintete kihívó volt, bátor és melsző. Ha rátekintett a férfiakra a legvadabbak is meghunyászkodtak, mert szemeiben még a legforróbb ölelés közben is valami ismeretlen vészjósló fenyegetés villámlott, amelynek megnyilvánulásától ösztönösen féltek. Miért? Mert ezek mind csak testének közelsége, ölése után vágytak s benne csak a gyönyör forrásait kutatták. Rejtett indulataival, lázongó szenvedélyével, melyek lelkében forrongtak s amelyeknek visszfénye tükröződött a szemekben, mindenkét félrevezetett. Mindenki azt hitte róla, hogy kéjnő, ki pénzért osztja a gyönyört és testének mámoros tűzét. Még ő maga is ebben a tudatban élt. Pedig csak egy megértő, jószívű, lélekismerő férfit kellett volna a sorsnak útjába hozni, aki felismerje a szemekben lobogó fényt és öntudatra élessze az asszonyi igaz érzéseket. Mert a testi vágyak kielégülése után lépnek fel a lelkivágyak, amelyeket nem lehet oly könnyen és pénzért kielégíteni! S ezen vágyak tüze csillogott a szemeiben, melyeket nem hogy nem értettek meg, de félremagyaráztak. Így aztán bőséges pénzüsszeggel látta őt el mindenki, akik részt vettek buja combjai ernyesztő gyönyöreiben. Olyan erős, kemény volt mint az acél, ruganyos mint egy légpárna s oly forró mint a sivatagi homok, érzéki mint Astarte papnője az olympuszi néktár mámorában.

A szekszuális élet szenzációja. Végre sikerült a technika csodás előretörésének, olyan finom és mesterien konstruált gumi készüléket gyártani, melynek segítségével a penis — anélkül, hogy azt a gumikészülék takarná, tehát a természetesség csorbitása nélkül — azonnal merev állapotba jut és marad mindaddig, míg a készülék rajta van. A készülék észrevehetetlen, érezhetetlen és hogy nagyszerűen bevált, erre vonatkozó kétségtelen bizonyítékokat fog találni prospektusunkban, melyet 30 lei román, vagy bármely állam ennek megfelelő postabélyege ellenében diskretnen bérmentve küld: **Gumi Export, Budapest,** Népszínház ucca 13. K. Párisban, Bécsben, Berlinben és minden világvárosban a legelőkelőbb gyógyszertárakban kapható.

Ha összekerült egy férfivel, mindent önállóan, saját akarata szerint csinált. Nem alázkodott meg, nem tűrt zsarnokoskodást, nem engedett a követeléseknek, nem beszélt egy szót sem, nem hagyott magának parancsolni, de nem is kérte magát... engedelmes volt a maga módja szerint. Nem tűrt disznóságokat s nem nyult ujjal se a férfiakhoz. Megtúrte őket lomhán, mint mindennapi testi szükségletet, amiért még pénzt is kapott. Szó nélkül levetkőzött meztelenre, lefeküdt hol az ágyra, hol a dívánra vagy a puha szőnyegre. A helyzetekben nem volt válogatós: a legigézőbb, a legvérforralóbb, legképtelenebb vagy legközönségebb pózokban, — amilyen hangulatban volt, vagy duló érzékisége megkövetelte. A férfiak őrjöngtek a gyönyörtől, dühöngtek a düh-től és lázongtak a kétségbeeséstől, de engedelmesek voltak... és várakozáson felül csalódtak, mindig kellemesen, mert az utolsó pillanatban egy szinte öntudatlan igéző mozdulattal a legjobbkor tette jóvá közönyét vagy ellenszenvét.

Nem mozgott, helyzetén vagy a férfien nem könnyített. Túrte az ölelést mohó kéjjel, érzéki gyönyörrel és kitörő elragadtatással, de várakozó bizonytalansággal és türelmetlen mozdulatlanságban, mintha újabb ismeretlen csodálatos érzés nyilvánulna meg izgalomba hozott méhében. S ha valaki nem tudott alkalmazkodni, megzavarta helyzetében, disznóságot mondott vagy akart tenni, s nem tudta rendes módon kielégíteni, azt irgalmatlanul elkergette. Szemében vészes lángra gyúlt a rettenetes indulat, mely elutasítóbb volt minden mozdulatnál, minden szónál. Undorral vette fel a pongyoláját s kinyitotta az ajtót. Menni kellett, minden ellenkezés nélkül és fizetni...

És mindezek ellenére rajongott érte minden férfi, mert ezek a furcsaságok csak fokozták nemi ingerüket, ölelkezésüknek nagyobb

lendületet, tartalmasabb pikkeriát adott és teljesebb kéjt nyújtott. A szerethezés végeztével elernyedve, kimerülve nyultak el mellette, mert úgy tapadt hozzájuk mint egy vérszívó pióca...

Amolyan színházi kóristalány volt, kevés fizetéssel, sziv nélkül s a sok meztelenségtől felkorbácsolt érzékekkel, melyeknek csillapítására nem válogatta a férfiakat. Néha hosszú ideig csak egy szeretője volt, aki kitartotta, máskor nem volt egy se, vagy több is egyszerre. Ingerlő kivágott kosztümjeiben szeretett tetszelegni a közönség előtt a színpadon és a férfiak előtt a lakásán. S ha ezek az utcán látták, nem fedett el szemek előtt a ruha semmit sem, mert tisztán vették ki buja testét, mely meztelenül tárult szemük elé a színlelőadás vagy az otthonában eltöltött órák emlékeztetői...

Most ment hazafelé. Nyomában lépkedtem. Sokan mondták nekem, milyen nem mindennapi falat. Merészen haladtam mögötte ziháló mellel, lüktető halántékkal és el nem fojtható, indulatos vággyal.

— Kisasszony! Szeretnék Önnel valamit mondani...

[Folyt. köv. számban.]

BOSZÁK ALBERT

műköszörtis. Temesvár IV. Bem u. 30.

Vállalja ollók, borotvák, kések szakszerű köszörlítését. — Solingeni acélárak raktáron. (30)

Ha Magyarországon fekvő tőkét gyümölcsöztetni akarja;

fektesse be Budapest melletti házba. Félórányira Pesttől Gyömrő-Tófürdőn 400-öles telekkel, 2 szoba konyha és külön 1 szoba konyha gyümölcsös, baromfi udvarral és mellék helyiségekkel 6200 Pengőért, tulajdonostól eladó. — Cim:

Vajda, Magyarország Gyömrő-Tófürdő Mátyás Király-u. 20.

A három piros rózsza

(Egy polgárcsalád karrikaturája)

— Irta : Czuckermann György —

(Folyt. és vége)

Kilenc óra volt. Mária megállni vélte a szíve verését és lehunyta szemmel sóhajtott:

— Tíz... otthon van.

A 7 szám alatt a házmestertől kért utbaigazítást.

— Lukács ur az első emeleten lakik, kisasszonykám — mondta szolgálatra készen a házmester, lánynak nézve Máriát.

— És ki lakik még ott?

— Senki kérem, csak a szolga.

— Senki? Hát olyan gazdag, hogy egyedül lakik egy emeleten? — Itt már az asszony furfangjával kérdezett.

— Bizony, könyörgöm, ő Lukács Tibor képviselő urnak a fia és huszezer holdja van, meg még egy pár ilyen háza, mint ez.

— Oh!... Nagyon köszönöm, bácsi a szíveségét — mondta és lassan elindult a lépcsőn felfelé.

A szívét a torkában érezte dobogni és vére a fejébe szállt. Bátor-sága sem volt, sem ereje, csak ment előre, mintha valami láthatatlan kéz vezette volna. Az ajtó előtt megállt és gondolkodott, majd remegő kézzel nyomta meg a csengő gombját.

A fiu nyitott ajtót. Még pizsamában volt.

— Ah, minek köszönjem ezt a szerencsét? Parancsoljon beljebb! — mondta meglepetten és mikor Máriára nézett, egy sajnálatra méltó perditára gondolt. De azért előző-kény volt vele.

Mária lassan lépkedett beljebb a ragyogó szalonba és a férfi kéré-sére idegenül foglalt helyet egy elegáns bőr fotőjében.

A fiu szemben ült le vele.

— Tegnap kijelentésem után, szolgálatára állok asszonyom.

Máriának csak most ötlött eszébe, hogy mit is kellene mondani. Azon-ban rövid gondolkodás után megta-lálta a kellő hangot.

— Miután Ön tegnap azt mondta, hogy szeretne segítségemre lenni, megkérem, hogy protezsálja férjemet valamilyen jobb állásban, mivel tu-dom, módjában van, hiszen édes-apjának nagy protekciója van...

— Hogyan, kegyed tudja ki va-gyok? — szólt a fiu már kellemet-lenül.

— Igen, — felelte Mária és el-merülve nézte a fiu szép piros száját.

— Hát csak azért jött?... És a férje is tudja, hogy itt van nálam?

Mária észrevette, hogy hibázott és megdöbbsent.

— Nem, nem — mondta kétség-beesetten... Oh... nem bírok hazudni. És keservesen sirni kezdett.

A fiu megsajnálta és megnyug-tatni próbálta, de most sem gondolt Máriáról sok jót. Sőt ellenkezőleg. Egy újabb „fogás” villant át az agyán.

— Ne sirjon, asszonyom, hanem mondjon el mindent, ígérem jó le-szek magához.

No, beszéljen — és gyöngéden simogatni kezdte az asszonyt.

Mária megrázkódott a fiu érintése alatt és félig nyitott szemekkel be-szélni kezdett. Elmondott őszintén mindent. És a fiu, mikor megtudta a valót, mély vágyat érzett Mária iránt és vigasztaló simogatása gyenge ölelésbe ment át. Ám Mária elhu-zódott tőle, dacára annak, hogy vágyott a fiu után. De az egyre va-dabb lett és magához ölelte az asszonyt, aki érezte, hogy gyengébb és kérésekre fordította a dolgot.

— Uram, nagyon kérem, engedjen el.

A férfi elengedte és bosszankodva mondta.

— Kérem, úgy is mennem kell az egyetemre.

— Csak, egy pár percig marad-jon még... Mig rendbe jövök egy kicsit. Jó?

És ott ültek. A fiu titokban dü-hösködött.

Mária pedig epekedett. Ördögi gondolatok villantak át agyán. Már oda adta volna magát a fiunak, de irtóztott attól, hogy egy idegen férfi testét fogdossa, — hogy azt előké-szítse. Ő nem ismert még más fér-fit, csak Szakács urat, akivel egy óráig is elkinlódott sokszor, — míg végre semmit sem tudott csinálni. Félve nézett a fiu szemébe és úgy itta be szépségét. Annak is csillo-gott a szeme, de túrtöztette magát. Végre is a nő szólalt meg;

— Haragszik?

— Nem csak, nem tudom, miért jött ide? — felelt a fiu.

— Miért... miért?... Mert sze-retem!

A fiu vadul átölelte és ajkaik

összeforrtak. Mária hanyatdőlt és megborzadva gondolt az elkövetke-zendő pillanatra, hogy már muszáj lesz megalázkodnia annyira, hogy a fiu testét kezébe vegye. Érezte, amint a fiu alá nyul, erősen átöleli és a szelon közepéig viszi. Néhány percig tartó vad tusa után a fiu el-engedte, ő pedig erőltlenül, remegve dőlt kényelmesen hanyatt, s elhatá-rozta, hogy nem alázza meg magát. A fiu reszkető kézzel próbálta le-gombolni a bugyiját, de nem ment és akkor úgy, ahogy volt feküdt rá. Mária túrt, de nem mozdult, sze-mérme nem engedte; ő másra gon-dolt... És egyszer csak egy recce-nés és Mária gyönyörű teste szaba-don maradt; a fiu pedig vad fiatal erővel tette magáévá.

Az asszonyka kielégült és fáradtan bujt a fiuhoz. Az pedig formás, szép melleit csókolgatta és várta a második beteljesülést.

*

Mária három hét óta mindennap elment a szőke fiuhoz és onnan mindig boldogan tért haza és bol-dog volt egész addig, míg Szakács ur haza nem érkezett és ágyba nem hívta. Mert most már nem volt haj-landó többé kicsi kezét bepizskolni, s nem kulcsolta át többé Szakács ur vastag derekát.

Szakács ur pedig boldogtalan lett. Fogalma sem volt arról, hogy mi lett az ő jó és megértő feleségével. Azonban annál sokkal nagyobb egoista volt, — és egyben optimista is — mint, hogy arra gondolt volna, hogy Mária megcsalja. Lehet, azt is hitte, hogy az asszony tapasztalatlan és egyformának véli a férfiakat s ezért nem félt a veszedelemtől. De a tény az maradt a sok kusza gon-dolat után, hogy Mária megváltozott és őt többé nem elégíti ki, nem akarja kielégíteni. Halálosan gyö-törte ez a gondolat és elszánta ma-gát, hogy kikérdezi a feleségét. Ko-rán este, a megszokott időben, le-feküdt és feleségét maga mellé hívta. Mária levetkőzött és szóltalanul ment.

A férfi felhajtotta a felesége háló-ingét, gyöngéden kezébe vette a melleit és kérdegetni kezdte:

— Mondd, Máriám, nincs neked valami bajod?

— Miért kérdezed ?
— Már hetek óta,... hogy is mondjam... nem kívánod a férfit.
Mária halkan felelt.

— De... igen... én szeretlek... és minden este várlak is...

— Szeretsz ?... Vársz ?... Hát, akkor... — Hangja elcsuklott és hirtelen ráborult az asszonyra. Mária szét tette lábait és engedelmeskedett, a tehetetlen ember pedig kinlódott segítség nélkül. Az asszony mozdulatlan maradt és hagyta, hogy kielégítetlenül vonuljon vissza. Ebben a pillanatban undorodott tőle.

A pohos ur pedig késő éjszakáig többször megpróbálkozott és mikor látta, hogy minden hiábavaló, erőszakosan huzta oda Mária kezét. És ekkor az asszony hirtelen kisiklott alóla és lement az ágyába. Nagyon megutálta a férjét.

A férfi dühösen szólt át hozzá:

— Kegyetlen vagy, Mária és rossz. Nem látod be, milyen nehéz férfinak lenni.

Mária nem felelt. Fáradtan feküdt az ágyában.

— Nem hiszed el, hogy szeretlek, nem méltányolsz semmit, nem gondolsz arra, hogy mennyit dolgozom érted... Pedig ha tudnád Mária... Most is érted nem vettem magamnak kalapot...

Az asszony felfigyelt, hiszen nem kapott tőle semmit és nyugodtan felelt.

— Miért, értem nem vettél ?

— Mert nem jutott, reád költöttem a pénzt, negyven pengőt — sóhajtott szomorúan — negyven pengőt... és ez a hála.

— Én reám ? förmedt reá az asszony.

— Igen, te rád. Négyyszer tíz napra fizettettem ki a gyakornokkal számodra, napi három piros rózsát. És még hozzá négyszer fizettem ki a taxit annak a szőke sváb kölyöknek.

Mária elfehéredett és hangos zokogásba tört ki.

— Oh, hát nem ő vette a virágokat... a gyakornok...

A férfi érthetetlenül bámult át feleségére. Az asszony pedig áthajolt hozzá és életében először megcsókolta a pohos ur kövér kezét, — hálásan és hosszan.

Római kaland

Kalandozásaim közepette betértem egyszer az Imperiál-étterembe ebédelni. Rábíztam a pincérre, hogy állítsa össze a menüt. Mikor a finom ételek egymásután felvonultak előttem az asztalra, minden étvágy nélkül kóstolgattam belőlük.

A szomszédos asztalnál két hölgy ült. Az egyik fiatalabb volt, a másik idősebb. Talán az anyja, vagy valamely más rokona lehetett a fiatalabbnak.

Olaszul beszéltek. Nem érdekelték különösebben és azért még anynyi fáradtságot sem vettem magamnak, hogy igyekezzem elkapni egy-egy mondatuk értelmét.

Fizettem és visszatértem a szállodámba.

A foyerben leültem az egyik kényelmes fotelbe és magam elé néztem. Van az úgy, hogy az ember maga elé bámul, de azért mégsem lát semmit. Én is úgy voltam.

Egyszerre egy már ismerős, nemrég hallott hang rázott föl gondolatlan merengésemből.

Önkénytelenül felpillantottam és a két olasz hölgyet láttam alig pár lépésnyire magamtól a portásfülkéje előtt.

— Rendeljen nekünk két hálókocsijegyet Rómáig az este induló expresszre.

— Igenis, signóra, — válaszolt udvariasan a portás.

Jó darabig ültem még ott a foyerben. Egyszerre csak minden előzetes megfontolás nélkül odamentem a portáshoz.

— Estére elutazom, — mondtam neki, — sziveskedjék majd a

számlámat kiállítani és intézkedni, hogy a podgyászatot hozzák.

— Igenis, kérem, melyik vonat-hoz méltóztatik parancsolni ?

Hiszen az imént csak azt határoztam el, hogy elutazom, hogy hová, arra vonatkozólag még nem döntöttem. Azért mégis minden habozás nélkül rávágtam:

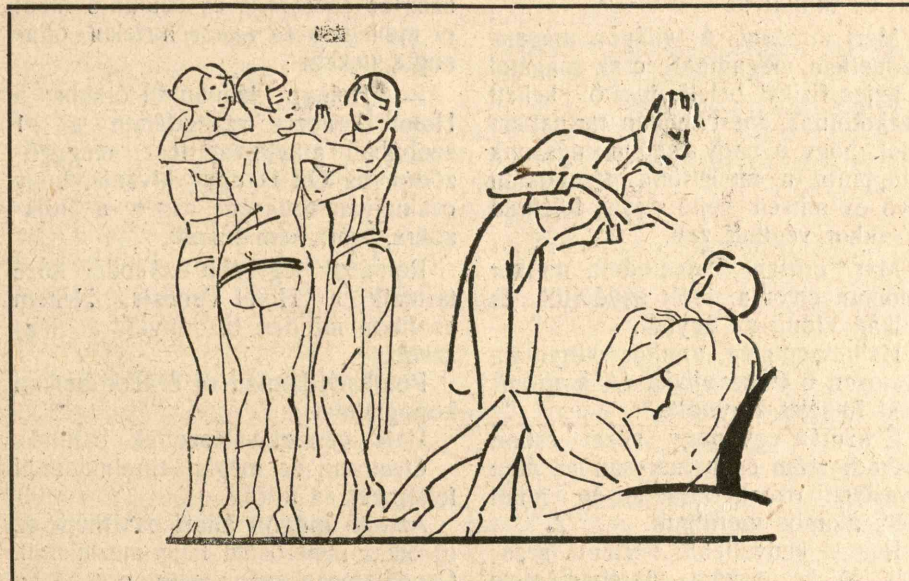
— A római expresszhez. Hja, igaz, hozasson nekem egy hálókocsijegyet az utazási irodából.

— Szolgálatára, uram, — felelte a portás.

Délután csomagoltam, néhány apróbb vásárlás eszközésére a városba mentem, megvacsoráztam, aztán kényelmesen kihajtottam a pályaudvarra. Éppen az utolsó pillanatban érkeztem. A vonat már mozgott, amikor fölugrottam rá és a hordár úgy dobálta utánam a podgyászaimat.

A kalauz segítségével eljutottam végre a hálókocsinak részemre fenntartott fülkéjébe. Több elfüggönyözött fülke mellett haladtam el, azonban eszembe sem jutott löprengeni azon, hogy vajon melyikben lehet a két olasz nő. Azt hiszem, hogy meg is feledkeztem róluk.

Kényelmesen leültem a vetett ágy szélére és eszembe sem jutott, hogy már levetkőzzem. Egyik cigarettát a másik után szíviam el és kibámultam az ablakon. Bécs kivilágított külvárosai egymásután elmaradoztak és a vonat belerohant a sötétségbe. A sötétség azonban nem tartott sokáig, mert nemsokára feljött az ég a hold és szelid fényével beüzüstözte a tájékat. Nemsokára ott jár-

Dolly krém
puder
szeplővíz
Legszebb ajándék! Gyártja:
Roth Jenő gyógyszerháza
Timisoara, III. Dózsa és
Pósta ucca sarkán

tunk már a gyönyörű Semmeringen a magas hegyek között. A vonat ide-oda kanyargott, közben mély meredek szélén kigyóyszerűen fölfelé kuszott. Egy óra a másik után mulott. Közben a vonat elérte a hegyi pálya legmagasabb pontját és lassankint kezdett lefelé ereszkedni.

Bágyadtság vett erőt rajtam, de még mindig nem feküdtem le. Ültömben szundítottam el.

Almomban ott láttam magamat a bécsi kapucinusok kriptája előtt, Margaret Bonfielddel és javában csókolódtunk...

Aztán egyszerre csak felébredtem...

Valaki számra tette a kezét, míg másik kezével finoman ébreszgetett. A számat befogó ujjak finomak és illatosak, könnyűek és lágyak, gyűrűsek és kicsinyek voltak.

A legtökéletesebb nőikéz, melyhez valaha szerencsém volt.

Azután halk suttogást hallottam:

— Halkan... Nagyon halkan feküdjünk be az ágyba. Vigyázzon, ne hogy elárulja magát...

Nők parancsait mindig örömmel teljesítettem, de kiváltképpen az ilyeneket. Fél perc alatt már az ágyban feküdtem és mellettem feküdt annak a csodálatos nőikéznek tulajdonosnője is. És hogy a test se maradt el a kéz tökéletességétől, arról hamarosan meggyőződtek falánk és mohó ujjaim, melyek száguldó paripa módjára végig vágatták tökéletesen felépített testét, melynek tapintása a bársony légységét idézte emlékembe és valahogy mégis a carrarai hófehér márvány klasszikus keménységére kellett gondolnom...

És azon az éjszakán végig éltem a nemi inger összes nagy gyönyöreit és kincsait is.

Mert mindent a világon megengedhettem magamnak, csak magától a teljes fizikai beteljesüléstől kellett óvakodnunk, mert méltán tarthattam attól, hogy a nagy szerelmi nászunk hangjaira a mellettünk nyugodtan alvó és mitsem sejtő anya felébred és akkor végünk van.

Már erősen hajnalodott, amikor finoman elvonta testét enyémtől és halkan kibújt az ágyból.

Hallottam még, amikor kinyitotta óvatosan a fülke ajtaját és a szomszéd fülkéjét kinyitotta.

É azután egy nagy süket csönd szakadt reám és hamarosan az átélte élvezetek okozta kimerültség miatt mély álomba merültem.

Reggel kedvetlenül néztem arcomat a kézitáskám tükreben, mely

élénk bizonyítéka volt az éjszakai szerelminaszunknak.

Mély karikák tobzódtak szemeim alatt és arcom olyan gyűrött volt, hogy még a borbély félórás kezelése sem tudta teljesen az áruló nyomokat eltüntetni.

Az éjtérembe mentem. A monoklimat majd kiejtettem meglepetésemben szememből, amikor az üres étterem sarkában éjjeli látogatónőmet az olasz signorinát és kísérőnőjét, akiről már tudtam, hogy édesanyja, pillantottam meg.

Mindig nagyon csodáltam a női szervezetet és a testet, mely csak a légtérkébb esetben hagy áruló nyomokat maga után és fárad bele a szerelmi harcba, most azonban igazán nagy lélekjelenlétemre volt szükség, hogy ne kiáltsak fel meglepetésemben.

Mert, amíg arcom oly bus és hervadt volt, mint őszi időben hervadásnak induló virágoskert, velem ellentétben bájos és boszorkányos partnernőm arca olyanannyira friss és üde volt, mintha nem is átdorbézolt éjszaka után lenne, hanem nagy és mélyen üdítő álomból ébresztették volna fel.

Reggeliztem.

Most először szégyeltem szokásomat. Reggelenként ugyanis már évek óta tojást szoktam enni, még pedig nagy mennyiségben és láttam társnőmon, hogy ezt a műveletemet, valószínűleg félreérti, bár igazán nem kellett volna sok az éjszaka és meggyőződhetett volna ennek az ellenkezőjéről is.

Amikor aztán felkeltem és kifelé haladtam, ők is követtek.

A szűk folyosón természetesen magam elé bocsájtottam őket. Először az édesanyja és azután ő ment el mellettem és akkor hirtelen odaugta nekem:

— Holnap délután öt órakor a Hotel Venezia szállodában a 11 szobában alkalmam lesz meggyőződni, ha Ön is úgy kívánja, hogy csakugyan szüksége van-e a tojásokra, amit nem hiszek.

Rómának legszebb szállodái közé tartozik a Hotel Venezia. Nekem azonban minden bizonnyal a legszebb.

Pontban délután öt órakor halkan kopogtattam.

Halk igennel válaszoltak belülről. Óvatosan és mégis türelmetlenül feltéptem az ajtót.

Az ajtó mögött állott barátnőm, az új olasz ismerősöm félig meztelenül. Csodálatosan szép teste pompásan

kivilágított abból méregzöld pongyolából, mely takarta.

Megcsókoltam és egy rántással türelmetlenül letépte testéről a vékony selymet és azután az ágyra rántottam.

Meglepetésemre kibontakozott karjaimból.

— Megfeledkeztél valamiről édesem — szólt rám és csengőn felkacagott. — Na igen az ajtót — ismételte és szemével az ajó felé lövelt...

Felugrottam és az ajtót bezárva mulasztásomat is helyre hoztam és teljes erőnkkel azon voltunk, hogy az éjszakai késedelmet helyrehozva, minél gyakortább hódolhassunk a szerelem oltárán.

Hosszu és fárasztó szeretkezés után mindketten elaludtunk. Én végtelen nyugalommal és testi és lelki kielégültséggel, míg barátnőm, akit Leonorának hívtak, az ártatlan gyermekek nyugodtságával, hiszen őt, mint elmesélte nekem, csak a mérhetetlen gyönyörhajsza hajtotta férfiak vágytól tüzes karjaiba és nem a költők által szerelemnek nevezett furcsa érzés volt, mely szerinte csak esztelenül turbékoló galambhoz hasonlítja le az embert.

Álmában meg-megrándult még az imént átélvezett nagy boldogságtól. Mint hű lovag álmomban megéreztem borzongását és azonnal felébredve abban a hiszembén, hogy ennek a hűs tavaszi szellő az oka egy vékony, átlátszó selymekendővel takartam be junói természetét.

Hosszan, nagyon sokáig néztem ezt a nőt, akihez hasonló szerelmi pártneret, még nem láttam ugyancsak viharvert szerelmi életemben. Csókját, ölelését, eszeveszett harapásait és mindent, amit csak egy szerelmes nő ki tud találni a szerelmi párviadalban, nem tudnám sohasem elfelejtēni.

Szerettem volna csókokkal elborítani édes testét és egy nagy szerelmes harcba hurcolni, ahol legyőzteni édes dicsőség.

De sajnáltam felébreszteni látva, hogy milyen mélyen alszik, inkább túrtóztattam vágyaimat és néztem, néztem...

Egyszer csak észrevettem, hogy Leonora is ébren van és óvatosan figyel engem félig lehunyt szempillái alól.

Már tudhatta, hogy ismét felélesztette bennem a sohasem alvó, legfeljebb szunnyadó vágyat, melyet az éjjel sikerült valamennyire eloltania.

Pajkosan, vértforralóan nevetett és

Rozálkából asszony lesz

(Részlet a „Háromszög” című regényből)

— Irta: Czuckermann György —

— Rémesen jól mulatok, komám, hikk-hikk, csak ez a bűdös jazz, hikk-hikk-slukk... a fene egye még, — mondta barátjába kapaszkodva Dani. — Hát te?

— Én? — felelte Feri — Tudom is én, hogy mulatok? Sehogyl.

A két jó barát elvált, nem néztek egymásra sem többet. Kavargó gyomorral, ingadozó lábakkal vándorogtak ide-oda. Nem ismertek senkit, akinek az asztalához ülhettek volna. Ők idegenek voltak itt, az igazgató ur estélyén, csupán párnapi munkára küldte őket ki a pesti főiskola, hogy praktizáljanak az új szénbánya feltárásnál. Ez a kis muri váratlanul érte őket, pedig ha informálódtak volna, még frakkot is hozhattak volna magukkal, mert az igazgató minden héten megismétli az estélyt, mindig keres magának valakit, akinek a tiszteletére meg kelljen rendezni a murit. Most is szabálytalanságot rendezett, hogy Eger Károly bányakapitány ur jöjjön egy kis vizsgálatot tartani, amit igaz mindjárt helyreállítottak a jelentés után, hogy mégse legyen egyéb kellemetlenség az estélyen kívül.

Ezek az „estélyeken” a kis bányaváros egész tisztviselőikara részt vesz, nem maradva el a magasabb rangú köztisztviselők sem, akik egész családjukkal szokták képviselni a falusi hatalom melyik magasabb, melyik alacsonyabb polcát. Mondván: ez így van rendjén.

Az igazgatóság hatalmas tárgyaló terme zsufolásig tele volt, csak egy asztal állt üresen a kertre nyíló ajtó mellett. E mellett ült még az előbb az erdőfőmérnök ur és kedves családja, a felesége és Rozálka. A bájos kis Rozálka, a Feri egyetlen ismerőse.

A fiu még sohasem látta ezt a kis gyerekleányt, aki olyan volt, mint egy kis virág, amelyet még a szellő sem csókolt meg... Táncolni sem tudott, de még komoly dolgokról beszélni sem. Nem is érdekeltte ugyan semmi az étellel kapcsolatban más, mint a babaruha, vagy Dörmögő Dömötör ka-

landja a Retyezáli birtokon Hörpentő bátyjával. Mégis olyan kedves volt, hogy bizony Ferinek a szíve kezdett fájni akkor, amikor a mérnök ur elvitte Rozálkát haza a fehér gyerekágyba... Hát ott is a helye minden gyereknek, ha a tizenkettőt elűtötte az óra. Ott bizony, a gyerekágyba, ahol színes álmok szövődnek és ahova keserves gondolatok röppenek, vágyakozva, de célt nem érve, mert bizony igen tág valami a telepátia.

A fiúnak koválygott a feje, nem volt hozzászokva az iváshoz és

szívesen ment volna haza lefeküdni. De nem mehetett egy sulyos oknál fogva, ugyanis a kis Rozál megigérte, hogy visszajön, akármi is történjen. Feri ezt nem hitte, de a jelen pillanatban úgy érezte, hogy egy hétig sem aludna, ha Rozálkát kéne várni. És hátha mégis csak visszajön? Pedig, hej, Pesten, hogy várja őt valaki... De hát most nem vagyok Pesten — mondta magában — és igazán nem kell féltsem, mert már ittvanak az iratok a zsebemben, amelyek szükségesek a házassághoz.

A részeg ember mozdulataival a zsebébe nyúlt és kihuzta nagy, de üres erszényét. Szétnyitotta, belenézett, aztán kihuzta az okmányokat. Nézegette őket, filozofálgatott magában, hogy eme rongy papírért az angyal is odaadja a szüzességét, vagy egy akármilyen

fényes nő a legutálatosabb férfitől le hagyja magát mocskolni, csupán egy pár ilyen rongyos papir feláldozásáért. Elgondolkozott a nők furcsaságán és számításai közben pedig az árva asztal mellé telepedett. Az okmányokat szétteregette és befele filozofált tovább. És egyszer két kis kéz szorítja le szeméit, találja ki, hogy ki vagyok — kiáltással.

— Rozálka, — kiált önfeledten a fiu — maga az édes kicsi Rozál.

A leány meglepődik, így még nem szólt hozzá senki és hirtelen elkapja puha kis kezét. A fiu hátranéz és megszeppen mikor a főmérnök ur két villogó szemét meglátja. Aztán felugrik, összeveri a bokáját és fennhangon bemutatkozik. A főmérnök ur is elduruzsolja a nevét s szigorúan szemébe néz a fiúnak, aztán lassan kiderül az arca, elmosolyodik és a kezét nyújtja.

— No öcskös, végyed a lányt, ha már mindenáron táncolni akar veled... Na, kis fruska, ne pirulj, nagy lány vagy már te... Kérd szépen az urfi karját és menjetek, egy egész óráig mulathattok, — mondta dörgő, de derűs hangon az öreg ur. — Addig én is szórakozok egy kicsit a mamával, — erősen kopogni kezdett a pincérnek, a fiatalok pedig egymásba karolva, eltűntek a hömpölygő tömeg között.

A terem másik végén álltak meg, ahol a világosság híján nem volt senki. Hallgatagon szorították egymás karjait és mintha megértették volna gondolataikat, egyszerre ültek fel a kertre néző ablak széles párkányára.

— Nem akar táncolni Rozálka? — kérde a fiu és szorosan a lány mellé húzódott.

— Nem, — felelte a kis lány — jobb itt magával lenni egyedül.

A fiu nem szólt semmit, hanem szép lassan átölelte Rozálkát és ajkaik egymásra forrtak.

— Rozálka, szeretem magát...

— Én is magát, Feri — mondta naivul a lány és ismét összecsókolódtak.

Kellemes pillanatokat éltek át és itt ültek volna a teljes meg-

adott órán át, ha Dani egy idősebb ur kíséretében nem érkezik hozzájuk. A fiu már nagyon el volt ázva és a vele levő ur sem állt valami biztosan a lábán.

— Hikk-hikk ez Feri, — mondta az idős urnak — hikk-hukk ez meg a jegyző ur, — mondta Ferinek — hikk-hukk... hogy csuklok-hokk...

Rozálka és Feri nem nagyon örvendtek a két berugott jövevénynek. Leszálltak az ablakról és ott hagyták őket. Észrevétlenül kisurrantak a kertbe. Mindjárt a lépcső mellett leültek, megfogták egymás kezét és előlről kezdték csókcsatájukat.

— Mi lesz velem, ha elmegy maga, Feri? — mondta halkan Rozálka.

— Nem hagyom el magát sohasem, Rozálka, a feleségem lesz.

A kisleány szemét előntötte a könny és odabujt szorosan a fiuhoz.

Valahogyan érezték mind a ketten, hogy ez kész képtelenség. A fiu a pesti lányra gondolt. Rozálka pedig az ágyra és a zárdára ahova három hét múlva vissza kell menni. Kétségbe esett, vad öklés volt a feleletük. Önfeledten szívták egymás ajkát, mikor ismét lépések zajára szét kellett rebbenjenek. Ismét Daniék állottak előttük.

— Hej fiu — mondta az öreg jegyző, — látom bajban vagy... Szerelmes vagy, hehe...he, az pedig a legnagyobb baj, pláne akkor, amikor a nászéjszakáról szó sem lehet.

A fiu felpattant és megmarkolta a jegyző nyakát.

— Nana, fiam, ne olyan gyorsan, én csak azt akarom neked mondani, hogy csináljunk egy tréfát... vicceljük meg az öreg Gézát, a Rozálka apukáját...

— Mit mond? — kérdi a fiu már lehiggadva, látván, hogy a jegyző már nagyon be van rugva.

— Azt fiam, hogy játszuk ki az öreg Gézát, én ha akarjátok összeadlak benneteket most rögtön.

A fiu a lányra nézett, kinek szeme tele volt könnyel és remegett.

— Akarja kicsi Rozálka, hogy most rögtön a feleségem legyen?

— Félek... — mondta a lány.

— Megvédem, akár az életem árán is... No, feleljen gyorsan, akarja, hogy most megesküdjünk.

— Akarom...

— Akkor menjünk itt a kerten keresztül az irodába és öt perc

múlva készen is vagyunk. — A jegyző ur egy hatalmasat nevetett a fiatalok pedig remegve, összesimulva mentek az iroda felé, ahol szerető szívüket örökre összeláncolják.

A jegyző ur nem kérdezett semmit, csak elkérte a fiu iratait és irt... és irt... míg végre vigan a fiu elé tette a rubrikás lapot és mosolyogva megjegyezte:

— Holnap majd keritek két tanut. Most pedig menjetek oda, ahova akartok — és énekelve folytatta — „ahol senki sem lát”.

Az iroda ajtaja nagyot csapodva becsukodott és a fiatal pár az utcán maradt. Tanácstalanul álltak szemben egymással és nem tudtak szóhoz jutni.

— Hát kedves feleségem, — mondta végre a fiu — menjünk haza éppen ideje van már.

— Menjünk, — mondta Rozálka. Ám később nem akart menni, amikor látta, hogy mégsem hazafelé megyen fiatal férje. Nagyon sok bajba, könyörgésbe és magyarázatba került, míg végre bement a fiu lakásába. Ám hamar megbarátkozott, a csókok árja előntötte szívét. Lázas pillanatok következtek és Rozálka bekerült az ágyba, úgy ahogy volt, ruhástól. A fiu, remegve az izgalomtól, próbálta levetkőztetni, de a lány nem hagyta magát. Végre is teljesen összeszakadt a kis báli ruha és darabokban hullt le a földre a selyemkombiné. A lány szabadon maradt; kilátszott teljesen pompás teste. Még egy pillanat és szörnyű sikoltás hallatszott, aztán pedig sírás következett, majd utána esdeklés, „hogy az ugyis lehetetlen”, „hogy ez nem emberi dolog”, „az ugysem fér oda”, „kész képtelenség” és „hogy nagyon fáj”, majd később „eresz el, mert meghalok”... De a fiu könyörtelen maradt és nem engedte el fiatal hitvesét egész addig, amíg kénytelen nem lett rá. A kis Rozál nagyon sirt és minden áron haza akart menni. A fiu pedig babusgatta, simogatta, csókolta a melleit és várta a pillanatot, amikor a megkezdett munkát befejezheti...

Az adott óra eltelt és a főmérnök ur kétségbeesetten kereste össze-vissza kis leányát. De sehol sem találta. Kérdezősködött ettől is attól is, végre Danihoz ért. Ez pedig folytonos csuklás között megmondta, hogy hol lakik a kollégája. Erre természetesen odaro-

hant a fiu lakására és veszettül dörömbölni kezdett, majd feszégetni kezdte az ajtót:

— Nyissátok ki, mert betöröm és megfojtalak benneteket...

— Aztán Rozálka kiabált ki:

— Apukám... apukám segíts... megöl...

És ebben a pillanatban szakadt el a sorompó a leányságtól az asszonyiség felé vezető uton. A kétségbeesett sírás megszűnt és egy hatalmas sikollyal vége volt a Rozálka leányságának.

A főmérnök ur látván, hogy az ajtó nem enged, elrohant a csendőrségre segítségért. De mivel a csendőrség messzi volt, Rozálkának már módjában volt élvezettel megkezdeni asszonyosságát. Már nem ellenkezett és nem visitott, hanem gyöngéden és figyelmesen adta oda magát, hogy minden kisporcikája férjéhez simult. Fáradtan bujtak egymáshoz, amikor a bős apa újra megjelent a színen.

— Nyissd ki, gazember, mert betöröm...

Az ajtó ám nem engedett és hüen védte a szerelmeseket. Bent pedig édes-keveset adtak a kint dühöngő öreg urra. Még a könyörgését sem hallották meg. Azonban egy újabb hang jelentkezett:

— A törvény nevében nyissák ki. Rozálka megszeppent.

— Jajj, mi lesz most, — mondta a fiu és a paplan alá huzódott.

— Ne félj, kicsikém, semmi — felelt a fiu és leszállt az ágyról. Elővette a házassági cédulát és kidugta az ajtó rése alatt. No, lett erre kint szörnyűlés — az öreg részéről és káromkodás a csendőrség oldaláról, akik dühösen hagyták ott a mérnök urat.

Ám az öreg nem tágitott, magyarázatot követelt, majd könyörgött, hogy mégis csak volna egy pár szava mint apának, kinek bizonyára hamisították a nevét a beleegyezési rubrikába és ami súlyosan büntetendő cselekmény stb.

A fiatal férj már ráállt, hogy beengedjék az öreget, de Rozálka ellenkezett.

— Ne, ne engedd be, — mondta és közben forrón csókolt.

— De muszáj, mert végtére mégis igaza van, — felelt a fiu.

— Hát legyen igaza, még se engedd be, makacskodott Rozálka.

— Dehát miért?

— Azért, mert mégegyszer akarok. Így van az...

Rozálkából asszony lett.

A spanyol inkvizíció titkaiból

VI. Sándor

(Folyt. és vége)

A rossz pénzügyi viszonyok elfoglalták Sándor idejét és elterelték figyelmét Dorotheáról.

Aztán eljött a nap, midőn az ápolónő azt jelentette neki, hogy a fiatal zsidónő egy szép fiúgyermeket szült.

— Fogja tudni táplálni? — kérdezte Sándor.

— Igen!

— Jól van! Engedjétek, hogy szoptassa. Egy hónap múlva pedig említsd meg előttem újra ezt a dolgot.

Mikor ez az idő is elmúlt, az ápolónő azt mondta Sándornak:

— A fiucska szép és egészséges. Az anya hasonlóképpen, már teljesen rendbejött. Mit határozta Uram?

— Az én elhatározásom már régen megtörtént — felelte Sándor. Ime a parancsom.

Kezdetben elég nyugodtan beszélt. Az ápolónő, habár szokva volt az ilyen dolgokhoz és jelen volt a legborzasztóbb jeleneteknél is, nem tudta elkerülni, hogy arcán ki ne ütközzék a rémület. Hiszen ő is asszony volt és anya, mint Dorothea.

Sándor észrevette ezt és rögtön abbahagyta a beszédet. Kutatóan az asszony szemébe nézett és szigorú hangon mondta:

— Vigyázz! A legcsekélyebb jele az irgalomnak és két gyermekedet soha többé nem fogod látni. Megértettél? Azért a sok kegyért, melyel elhalmaztalak, csak egyet kérek: szolgálj alázatossággal és ne hagyd magad eltántorítani semmitől.

Meg leszel velem elégedve! — mormogta az ápolónő.

— Remélem.

És folytatta parancsainak közlését.

Másnap reggel, mikor Dorothea felébredt, látta, hogy az éjszaka elvették tőle a fiát. A cselédleány, akit megkérdezett, nem tudott neki felvilágosítást adni. Az ápolónő, aki részvétet érzett a szegény asszony iránt, egyszerűen mondta:

— Itt minden parancs szerint történik. Ha valami panasza van, forduljon Urunkhoz.

— Látni akarom őt! Látni aka-

rom őt! — kiáltozta a fiatal anya félőrülten a fájdalomtól.

Néhány perccel később VI. Sándor belépett a Dorothea szobájába.

IV.

— Mit kívánsz? — kérdezte hidegen.

— A gyermekemet! Adjátok vissza a gyermekemet! Adjátok vissza a gyermekemet! — könyörgött a fiatalasszony térdreesve és kezeit hóhérra felé nyújtva.

Feléje hajolva suttogta Sándor:

— Megmentheted a gyermeket azokkal a feltételekkel, melyekkel egykor a férjedet menthetted volna meg. A tested és a helynek közlése, ahol vagyonatok felét megtalálhatom.

— Ah! — nyögött fel a szegény asszony. — Az egész vagyonomat odaadom! Mindent...

Hirtelen elakadt a szava, ráeszmélve arra, hogy mit akart csinálni. Ha elárulja, hogy hol van a vagyona, meg kell mondania a helyet is, ahol a férje hajója horgonyoz és így az ura is a hóhérok kezei közé esik.

— Megértem a dolgot — mondta Sándor. — Nem tudod ideadni a vagyont, ha el nem árulod a helyet, ahol a férjedet megtalálhatjuk. És igazad van! De a vagyon nem elég ahhoz, hogy az uradat

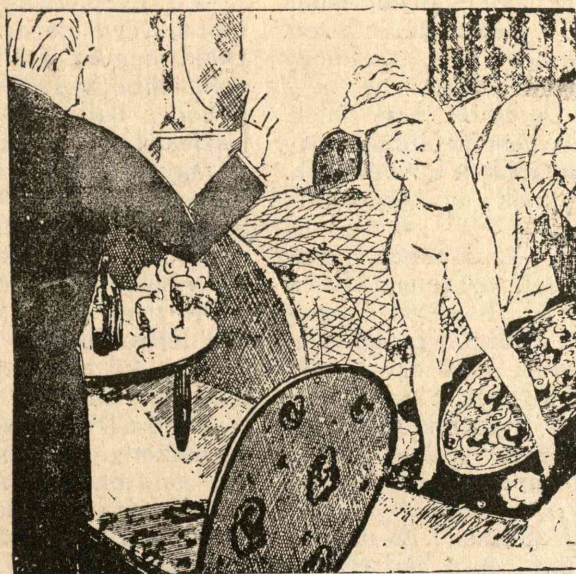
és a fiadat is megmentse. Téged akarlak és a vagyonotokat, vagyis jobban mondva, téged és a felét annak, amivel birtok.

És tréfásan hozzátette: Láthatod, hogy inkább szerelmes vagyok, mint haszonleső.

— Nem! Nem! — kiáltotta Dorothea. — Feláldozom magamat és a fiamat is, de a férjemet nem engedem. Azok után, amit tőlem kérsz, nem lesz bátorságom az uram és fiam oldalán élni. Belátod ezt? Hogyan tudnám aztán mindezt elmondani Leonnak? És azt hiszed, hogy megbocsájtana nekem? Én ismerem őt; azt mondaná: Inkább haltál volna meg, hagytad volna, hogy megöljenek engem és a gyermekünket is, mert az Isten előtt ártatlan vagy! Aztán meg — tette hozzá Dorothea — téged gyűlöllek és nem érzek mást irántad, csak megvetést.

Nem fejezhette be. Sándor megragadta, erőszakkal rálokta az ágyra, mely a háta mögött állt és rávetette magát. És míg balkezelével a torkát szorongatta, jobbával a szoknyája alatt kutatott...

Legyengülve a terhességtől, a fájdalomtól, melyet a mellében a meggyülemlett tej okozott, a fiatal asszony csak gyöngén védekezett, amivel csak jobban felizgatta és megvadította a férfit.

A küzdelem hevében, hogy kiszabadítsa torkát az erős szorításból, széttárta lábait, hogy támaszt nyerjen erőlködéseire az ágy két oszlopában.

Sándor kihasználta ezt a pillanatot, hogy az erőszakot addig a pontig vigye, mely után már nincs határ, csupán az erőszakoló teljes elégtétele. Az asszony érezte a veszélyt, felsikoltott a borzadalomtól és feledve a támadást, megpróbálta kezeivel eltolni a férfit, aki elterült rajta.

Hiábavaló fáradtság volt, a durva férfi erőszakot követelt el rajta...

Nem nyert végeredményben sokat, csak egy minden érzés nélküli mozdulatlan testet, mert Dorothea, érezve legyőzetését, elájult.

Megtörtént az első lépés a martíromság kínos útján.

Másnap reggel ismét átvitték abba a zárkába, ahol először helyezték el. Itt kezeinél és lábainál fogva lekötözték az ágy négy oszlopához és Sándor egy teljes órán keresztül szemérmetlen, perverz játékot űzött a testével. Mikor aztán otthagya őt, így szólt:

— Ne legyen semmi gondod a fiadat illetőleg. Egészséges és rendesen táplálják. Megváltoztattam őt illető elhatározásomat. Megöljem? Miért? Boldogabb lennél, ha holtan látnád, semint, hogy ki tudja, milyen fájdalmakat szenvedzen neked. Más eszmém támadt. Miután te nem leszel mellette, úgy lesz nevelve, hogy végül is valamilyen tolvaj vagy gyilkos lesz belőle, egyike azoknak a banditáknak, kiket időről-időre máglyára vetünk, hogy példát szolgáltatassunk a népnek. De még megmentheted. Nem kell ehhez más, csakhogy teljesítsd, amire kérek.

És mert Dorothea nem felelt, Sándor szükségesnek látta, hogy erősebb eszközökhöz folyamodjék.

A hóhéroknak új áldozatuk akadt.

Első napon vizpróbának vetették alá a fiatal asszonyt. Ez a kínzás abból áll, hogy az áldozatot óriási mennyiségű víz lenyelésére kényszerítik, amit egy tölcser segítségével töltenek a szájába s ami felfújja a gyomrot, rettenetes fájdalmat okozva.

Kinjai közepette sürgette az egyik hóhér:

— Beszélj! Beszélj! És szabad leszel. Az urad és a fiad is szabadok lesznek.

Összeszedve minden erejét suttogta Dorothea:

— A vagy az egyedüli feltétel?

— Mit akarsz mondani ezzel? — kérdezte a hóhér.

Bátran és minden álszemérem nélkül felelte az asszony:

— Meg leszek kimélve? Tisztelni fogjátok a testemet és az érnymet?

— Vagy úgy? — nevetett a hóhér. — Ezt nem tudom. Nincs jogom, hogy ezzel a dologgal foglalkozzam.

— Akkor — kiáltotta hősiesen Dorothea — kinizzatok, kövessetek el erőszakot rajtam, öljétek meg a férjemet és a gyermekemet, több szavam nincsen.

És az egész idő alatt, míg a vizpróba tartott, tényleg egy szavát sem lehetett hallani, még csak fel sem nyögött a rettenetes kínok alatt.

Mikor visszavitték a cellájába, inkább halott volt, mint élő; de a doktoroknak és ápolónőknek parancsuk volt, hogy ügyeljenek rá, akarata ellenére is gondosan ápolják, hogy néhány napon belül ismét megfelelő állapotban legyen újabb kínzások elviselésére.

És eljött a nap, mikor már nem kellett féltenie az „erényt“, mert Sándor hamarosan jóllakott ezzel az elernyedti, hideg asszonytesttel.

Másodízben erős izgatószeret adtak be neki, de akkor is, tudatában annak, hogy mi történt, az asszony önkéntelen érzéki gyönyörei közé a gyűlölet és erőszak érzései vegyültek, melyek lehűtöttek, elárulva Sándornak, hogy mennyire nem az övé ez az asszony a valóságban, akárhányszor is tette erőszakkal a magáévá.

— Legyen, ahogyan akarod! — mondta egy napon Dorotheának. Őrizd meg az érnymedet, nem fogom többé veszélyeztetni. Vissza kapod a fiadat is és szabadok lesztek, ha elárulod a helyet, ahol a vagyonotok van. Hasonlóképpen megígérem, hogy a férjednek a legcsekélyebb baja sem történik, szabadon mehetnek, ahová akartok vagyonotok felével együtt.

De már késő volt. Dorothea már lemondott az életéről a férje javára, akit a gyermekénél is jobban szeretett.

— Nem! — felelte határozottan az asszony. — Csináljatok a fiamból, amit akartok. Azon a napon, melyen elvettétek tőlem, már felajánlottam őt Krisztusnak.

Borzalmas párbaj kezdődött most Sándor hóhérai és a szerencsétlen asszony között. Tizenhárom napon át tartott a martírium; aláve-

tették minden próbának és miközben vonaglott a kínoktól és a fájdalomtól ájultan hanyatlott le a feje, Sándor a kinzóasztal fölé hajolva leste az ajkait, nem-e röppen el róla egy hang, melyet annyira várt szorult anyagi helyzetében.

— Beszélj! Beszélj! — mormogta. — Hol van az urad? Hol találhatom meg vagyonotok felét?

De az asszonynak rettenetes kinjaiban is volt ereje ellentállni:

— Nem! Nem!

Ez volt minden, amit kinyögni tudott.

— Nevezd meg egyet ismerőseid közül, — mondta neki egy napon Sándor — aki fizetni tud érted, hiszen bizonyára vannak ismerőseid, vagy rokonaid. A te nevedben felveszem a pénzt és szabad leszel.

— Igen, vannak barátaim és gazdagok is, — felelte az asszony. — De soha sem fogod megtudni a nevüket. Soha!

Miután a további kínzások sem vezettek célhoz, Sándor elrendelte, hogy elevenen temessék el.

A pincében már készen álltak a falak, melyek hivatva voltak magukba temetni örökre az egykori szép Guis Dorotheát.

Mielőtt elvezették volna arra a helyre, ahonnan nincs visszatérés, Sándor egy utolsó kísérletet tett.

— Figyelj! — mondta neki. — Még adok egy órát. Ha ez idő alatt nem vagy hajlandó kérésemet teljesíteni, elevenen befalaztatlak, de nem egyedül, hallod? Visszaadom a gyermekedet, akit halva fogsz látni a mécses világossága mellett, melyet betételek a sirodába.

Végtelen boldogság töltötte be a szegény asszony lelkét: a gyermeke. Együtt halhat meg a gyermekével. De félve attól, hogy Sándor észreveszi örömét, mély fájdalmat színlte.

— Szörnyeteg! — kiáltotta. — Oh, hogy gyűlöllek! Ha van Isten és ha meghallgatja a martírok könyörgéseit, akkor szenvedni fogsz ebben az életben és átkozott leszel a másvilágon.

Sándor a vállát vonogatta. És mikor letelt az óra, újra ott volt a cellában.

— Mit határozottál? — kérdezte.

— A halált! — felelte a nő.

— Legyen.

— Így végezte be életét Guis Dorothea, egyike II. Sándor számtalan áldozatának.

A modern idők egy Galateája

A görög mithologia forrása minden bölcsességnek és költészetnek. Ezekben a régi legendáknak számos mély és elmés szimbólum van elrejtve és az elbeszéléseket, melyeket meséknek tartanak, eldicselkedhetnek azzal, hogy egy szót sem értek meg belőlük.

Példaképpen Pygmalión kalandját akarom felhozni, Kypros szigetének híres szobrászáét. Felháztítva és utálattal az asszonyok viselkedése miatt — aminek naponta tanuja volt — a nőtlenségnek szentelte magát. De egy napon beleszeretett Galatea márványszobrába, mely egyike volt legszebb munkáinak. Könörgött Vénusznak, keltse életre a hideg követ és az istennő teljesítette kérését. Galatea a felesége lett, sőt később egy fiuval is megajándékozta őt.

A görög elbeszélők azonban azt is tudtukra adják, hogy Galatea férjének minden szerelme és ravaszsága dacára egész életén át hideg és közömbös maradt annak minden szerelmi megnyilvánulásánál, mint egy kőszobor. Innen származik a kifejezés bizonyos asszonyok megjelölésére, akik érzéketlenek maradnak az ágyban, szerelmi játékok közepette: ilyesmi mindig előfordult, régi dolog ez már és a legmindennapibb, ami létezik.

És nagyon sok modern Galatea van a világon.

Ilyen asszony volt a fiatal Geneviève de Lanquidort grófné, alig 28 éves és még ebben a korban is mindenki egy tiszta, ártatlan gyermeknek tartotta.

Maxime gróf, a férje közel volt a negyvenhez. Még a házassága előtti utolsó öt évben is sok asszonyt szeretett és tapasztalatai szerelmi dolgokban nem csekélyek voltak. Erzéki természetű ember volt és házasságának első hónapjaiban nagyon türelmes Geneviével szemben és megértő. Arra gondolt, hogy ennél a szüzi, büszke és kissé jámbor leánynál nem találhat rögtön és közvetlenül viszonzásra és becézgetéseire még idegenek tünhetnek fel előtte. Még idegenebb volt előtte a viharos ölelkezés, az egymást felgyújtó szerelmi játék, mely pedig ugy a házasságban, mint a szabad szerelmi viszonyokban az élvezetek lelke.

A mi modern Pygmalismunk, akit

először meglepett szobrának állhatatossága, kétségbe volt esve. Fantáziájának minden lehetőségét kiakasztotta, felhasználva minden perverz tudományát, amelyekre az asszonyok megtanították és átkozta azt az egyrészt érzéketlen, másrészt engedelmes márványt, a rabszolgánőt és lázadónőt egy személyben, aki nem elégítette ki őt és mégis annyira tetszett neki. Csaknem megvetette ezért a grófnőt.

Megpróbálkozott szórakozásokkal. Magával vitte feleségét vászartató revükhöz, pikáns szindarabokhoz, majd erotikus könyvekhez fordult segítségért. A grófné különösége megbocsátotta módszerét. A kastély megtelt szemérmellen szobrokkal, a gróf folyton új szakkácsokat keresett, akik különleges fűszereket használtak az ételekhez, de minden próbálkozás eredménytelen volt. Geneviève, egy alvó Csipkerózsika, áthatolhatatlanul beburkolódva maradt érzékeinek mély álmában. Végre a férjének egy új eszméje támadt, melyről egy könyvben olvasott: milyen szerencsés befolyást gyakorol egy szép vidék az emberi természetre.

A grófné természetesen nagyon csodálkozott, mikor Maxime egy reggel azt ajánlotta, hogy tegyenek egy kirándulást a vidékre és ott reggelizzenek. Még jobban csodálkozott azonban, mikor öltözőszobájában egy nagyon egyszerű kosztümöt talált, mintha csak egy kis elárulító székényéből vették volna ki. Mikor magára vette új szórakozásra nyílt ajkalmát, férjének megpillantásakor, aki fantasztikus öltözkézésben egy elegáns matrónának látszott. Nevetett és beleegyezett, hogy beszálljon az autóba, mely a pályaudvarra vitte őket. Maxime tudta, hogy a legtöbb szerelmes pár Mendont keresi fel, tehát ők is kiszálltak ezen a vidéken, átmentek az erdőn és megreggeliztek egy kis korcsmában.

A jó vidéki bortól kissé már mámorosak voltak mindketten, vidáman hagyták ott a vendéglőt és eltűntek az erdő egyik félreeső útján. Egyike volt azon augusztusi napoknak, melyeknek levegője titokzatos borzongást idéz elő az emberben. És a gróf úgy érezte, mintha Geneviève karja, mely az övében feküdt, reszketne. A nap lealkonyult, az árnyékok a fűben hosszabbak lettek. Mikor a fiatal

fák lombozata alatt keresztülbujtak, egy természetes módon alkotott padra bukkantak, dudvából és mohából. Maxime nem bírta tovább és odavonszolta a grófnét. Mámoros csókok következtek most, a férfi remegő kezekkel szabadtotta ki a felséges asszonytestet ruháiból, raffinált csókokkal borítva az érzékenyebb helyeken, aztán minden könnyörgése és szégyenkezése dacára ott a szabad természet ölében magáévá tette fiatal feleségét... És a gyönyörben uszó gróf csodálkozása nem ismert határt. Az eddig oly érzéketlen és hideg kis teremtes most teljes odaadással viszonzta ölelését és olyan heves mozgásokat végzett, mely a legtapasztaltabb asszonynak is dicséretére vált volna.

Néhány perc múlva pedig a grófné mint egy őrült ugrott fel és tűnt el az erdő sűrűjében.

— Végre! — ujjongott Maxime és szemeiből diadal sugárzott. Utána kiáltott, de miután egy ideig hiába hívta, aggódni kezdett és keresésére indult. Az asszonyka eltűnt. Az erdőre leszállt a sötétség.

Maxime a feleségére gondolt, aki most szeretett először és a pályaudvarra rohant.

Párisba érkezve, lakására hajtatót, felszaladt a lépcsőn és rögtön bement a grófné szobájába. Mikor a függönyt félrehúzta, könnyű orvosságsgzagot érzett.

— Jóságos Isten! — gondolta és lelkiismeretfurdalást érzett.

De az asszonyka nyugodtan ült egy karosszékben.

— Megbocsájtod nekem? — kérdezte udvarias hangon.

A grófné nem hagyta befejezni.

— De hiszen én megértelek téged, édesem. Neked megbocsátani? Hiszen imádlak!

És mellé térdelve, alázatosan kérdezte a férfit:

— Holnap megint kirándulunk, ugy-e, drágám?

— A legnagyobb örömmel, — felelte Geneviève szokott módján, mely minden szenvedélyt nélkülözött. De kérni foglak, hogy ne megint egy hangyabolyra fektessél le...

Az új Pygmalion a fejéhez kapott és nagyon csalódottnak érezte magát. Saját képzelődésének lett áldozata és tüzes szeretővé változtatta a hideg asszonyt.

Galatea alszik még.

A márvány nem kelt életre.

Házasság az akasztófa alatt

Bármily kegyetlen és barbár is volt a „régi jó idők” igazságszolgáltatása, mégis sok lehetőségét ismerték az irgalomnak, melyek a mai formaságok között ismeretlenek. A fanatikus kegyellenséggel és szadisztikus nézővággyal egyidejűleg gyakran nagylelkűek és szentimentálisak is voltak. Örömmel izgultak egy-egy akasztófa látán, megcsodálták az épületes kivégzéseket és együtt sirtak a bűnbánóan meghaló bűnösökkel, de vadul és kegyetlenül ki is tépték a hóhér kezéből a nem biztosan eltalált áldozatot, hogy irgalom nélkül megkövezzék.

De a jog mellett mindenütt ott volt a kegyelem. És pedig a nép kegyelmezési joga, hasonlóan a római arénák hüvelykujj felemeléséhez és a bűnösök megmeneküléséhez, ha a vesztőhelyre vezető útjukban véletlenül egy vesztaszűzrel találkoztak.

Ebben az időben minden elítéltnak reménye lehetett az életre, még az akasztófa alatt is. És ha a kegyelem gyakran csak odaírányult, hogy egy kínos és szegyetelmes halál nem helyett fegyverrel végezték ki és rendes temetésben részesítették, voltak körülmények, mikor még ettől is megmenekültek. Ugyancsak fennállott a titkos kegyelem is, mely abban nyilvánult, hogy az elítéltnak csak látszólag kellett elviselnie a keréket, betörés, vagy akasztás kínjait, mert közvetlenül az ítéletet végrehajtása előtt megfojtották.

Bármilyen alacsonyban is állt a középkorban a nő, mint olyan, hiába tekintették csupán kéj- és szaporodási eszköznek és igavonó állatnak, egyszerre érvényre jutott, mikor nőiességét dobta a mérleg serpenyőjébe, hogy egy szegény elítéltet megmentsen a kivégzéstől.

A legmagasabban álló asszony a fejedelmű mellett az apáca volt és így történt, hogy ennek az egyházi nőnek mindig meg volt az a szabadalma, hogy az akasztófa alatt álló bűnösök köteleit elvágja. A szokás megkövetelte, hogy az apáca az elítéltet a vesztőhelyre vezető útjában fátyolával megérintse, vagy pedig egy késsel elvágja a kötelet, melynél fogva vették.

Még 1780-ban is élt ezzel a jogaival a linadaui kolostor fejedelműje azt ajánlva a bűnösöknek, hogy további életüket a kolostorban töltsék el. Villich törvényei szerint az apácák joga csak az akasztófa harmadik lépcsőjéig terjedt, azontul már a hóhéré volt minden jog.

Délnémetországban a várnagyok és kormányzók feleségeinek volt joga elválni a bűnösök kötelét. És míg a várnagyok csak enyhíthették az ítéletet, asszonyaik teljes mértékben megszüntethették. Ezek az asszonyok azonban a megkegyelmezéssel semminemű további kötelezettséget nem vállaltak magukra.

Másképp volt azonban, ha szűzek, özvegyek és elvált asszonyok bátorkodtak a kötelhez. Ők csak a házasságkötés kötelezettségével élhettek kegyelmezési jogukkal. A legrégibb ilyen jogforrás Man szigetére vezet bennünket, hol egy elcsábított leánynak fegyvert, kötelet és gyűrűt adtak a kezébe, hogy kedve szerint járjon el a bűnösökkel szemben. A kiválasztott szimbólum szerint lefejezték, felakasztották a férfit, vagy pedig — megházasították.

Általánosságban az elítéltnak a kötelet csak a gyűrűvel lehetett felcserélnie. A gyűrű mint becserélt kötelék azt jelentette, hogy a szentség legyőzte az akasztófát. Csupán 1491-ben fordult elő Nürnbergben, hogy 22 tisztességes asszony egy időben szabadított meg egy bűnöst az akasztófától anélkül, hogy azután sorsot húztak volna a házasságra vonatkozólag.

És ha nem csupán a szenzáció utáni hisztéria volt, ami ma minden gonosztevőt megmentene az akasztófától, — hanem valódi vonzalom és látható vágyakozás, akkor a hatóságok — bár nem szívesen — belátással voltak és a jegyeseket még a helyszínen vagy legkésőbb a következő napon szadadták a mindig jelenlévő pappal. És a nép meg volt ezzel elégedve, isteni rendeltetésnek tekintette azt, ami gyakran előre elkészített dolog volt. Többnyire azonban olyan nők jelentkeztek, akik számára ez volt az egyedüli lehetőség, hogy férjet kapjanak maguknak.

1552-ben Hildesheimban egy ilyen módon megnősült férfi újabb gyilkosságot követett el és természetesen nem nősülhetett meg újra, hanem lefejezték. 1554-ben ugyanitt két fiatal szűz mentelt meg két bűnöst az akasztófától. Másnap pedig mindkét párt ünnepélyesen összeeskették.

Mikor 1621-ben Augsburgban egy gyermekgyilkosnőt kivégezni akartak, előző napon egy ott időző francia nemes komornikja jelentkezett mint férjjelölt és az elítéltet még aznak összeskették vele. Általában a gyermekgyilkosnők könnyen találtak férjet a verpadon, ami bizonyíték arra, hogy ezt a bünt akkoriban nem tartották olyan szörnyű dolognak, mint ma.

1525-ben Nürnbergben egy vidékről hozatott hóhér maga vette feleségül az általa kivégezendő gyermekgyilkos leányt.

1719-ben Varsóban egy katonát akartak kivégezni, mikor előlépett egy tiszti ruhába öltözött leány és zsebkendőjét a férfi nyakába kötve, így vezette őt körül, miáltal lerakta a megkegyelmezés alapját, mely jelen esetben mégis bizonyos számú botütéssel volt összekötve.

1770-ben egy Dorothea Schulte nevű leány sem menekült meg a botbüntetéstől, akit egy idegen kívánt feleségül, ha a botbüntetést elengedik neki. A bíróság megtagadta ezt, mondván, hogy az idegen férfi a verés elszenvedése után is feleségül veheti őt.

1812-ben is érvényben volt ez az akasztófajog az egyházi államokban. Megkegyelmeztek egy Spadolino nevű banditának, mert egy kikeresztelkedett töröknő hozzá akart menni feleségül. De már Frigyes Vilmos porosz király nem viseltetett megértéssel e régi szokással szemben. Mikor 1792-ben egy lengyel rendőrbiztos egy gyermekgyilkosság végett elítélt nemes kisasszonyt feleségül akarta venni, a király örültnek nyivánította a férfit. A porosz igazságszolgáltatás aztán végleg megszüntette ezt a szabadalmat.

Csodálatos azonban, hogy nem minden halálraítélt élte ezzel a szabadulással. Sokan inkább választották az akasztófán való halált.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács-
gyógyszertárában, Timișoara-Fabric,
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám.

Károlyi József

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Jenőherceg-
ucca 14.

Hajvágás hölgyek számára is.

Venus fürdő

régebben Császárfürdő

Villamos megálló

Nyitva reggel 7-től este 11-ig

Állandó gyógyfürdők

— Kádfürdő 20 lei —

A tulajdonos

Ha Pestre jön

okvetlen keresse fel saját szalon-
jában manikűröző és masszírozó
fiatal urileányokat.

Budapest, Dessewffy-u. 22. fsz.
2, kapu alatt balra.

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász
Timișoara, Belváros, Rezső-ucca
Elsőrangú víz és vasondolálás
Férfi és női manikűr

Vasgerendák és betonvas

nagy raktár és gyári vagonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél

Timișoara Józsefváros, Hunyady-ut 33
Telefon 326. 52

Alkalmi

ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoniu

órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu
Văcărescu 25 (Bemgasse)

Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timișoara, IV. Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Elegáns tavaszi és
nyári divatcipők:

Rácz Andrásnál

Timișoara, I. Str. Primăriei 8

Nyomtatványok szép kivitelben, olcsón, lapunk
nyomdájában, Lugoson rendelhetők meg.

Jugoszláviai

olvasóink részére ritka vásárlási alkalom:

Káviár

1931 év I. fele 1—26. szám, 520 oldalon, kemény diszkötésben, komplett összeállítás-
ban, a „Nőuralom” c. páratlanul érdekes regénnyel
200 dinár bolti ár helyett: dinár 80.—

Káviár

1931 év II. fele 27—52. szám, 562 oldalon, kemény diszkötésben, komplett összeállítás-
ban, az „Orosz cári balett titkaiból” című szenzációs cikksorozattal
200 dinár bolti ár helyett: dinár 80.—

A két vaskos kötet ára 1082 oldalon, 400 Dinár bolti ár helyett:
Dinár 160.—

Utánvét mellett v. az összeg előzetes beküldése ellenében azonnal szállítja a vezérképviselő:

**Medjunarodni Prometni Novinski i Ogl. Zavod,
D. D. Podružnica SUBOTICA, II.**

**MINDEN HÁZNÁL
LEGYEN**

HA NINCSEK - AKKOR VEGYEN!

WALTRICH

női és férfi fodrász
Timișoara, Gvárvaros, Fő-ucca,
Kossuth tér 1. sz.

Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, víz hullám stb. (13)
Nőknek külön bejárat úgy Fő-
uccai, mint a Kossuth-téri ol-
dalon. — Szolid árak

PODRÁTZKY

**Műbutorkárpitos, spe-
ciális bőrbutorok**

TIMIȘOARA II., Iskola-utca 10
Telefon 206. (31-4)

Megjeleni

a 6 és 7-ik számu két uj Bán-dor könyv:

Hét szüzlány története

és

Nőuralom

cimmel és mindazoknak, akik a két könyvet időköz-
ben megrendelték, utánvét mellett küldjük meg. Mind-
két könyv bibliofil (wieni) kiadásban, kemény disz-
kötésben, a szokott elegáns formában 200—200 drb
kézzel számozott példányban hagyta el a sajtót,
kizárólag gyűjtők és könyvbarátok részére, tehát a
könyvek szabad könyvkereskedői forgalomba nem
kerülnek. — A könyv darabja 100.— lei, külföldön
150.— lei, utánvét mellett azonnal szállítható.

Tekintettel a könyvek nagyon csekély példány-
számára, figyelmezteljük előfizetőinket, hogy akik
nem rendelték még a mai napig meg, megrendelé-
sükkel most már ne várjanak, mert a későn érkező
rendeléseket leszállítani nem tudjuk.

Bán-dor eddigi könyvei:

az alábbi árban, azonnal szállíthatók:

Kató egy urileány története (csak korlátolt példány-
ban) 150 lei, külföldön 200 lei
Kató mint asszony ... 100 lei, külföldön 150 lei
Kató válása, képekkel ... 100 lei, 150 lei
Vera naplója, kettős szám képekkel 200 lei, külf. 250 lei
Bestiák, kettős szám, képekkel 200 " " 250 lei

A hét darab könyv egyszerre megrendelve bel-
földön 850 lei, külföldön 1000 lei.

Cehoslovákiai megrendelőink a fenti könyveket
megrendelhetik és megvehetik mindama helyeken,
ahol a lapot szokták hetenként megvásárolni.

Jugoszlávia területén levő olvasóink részére a lap 2-ik olda-
lán található teljes utbaigazítás, de e helyütt is közöljük,
hogy a fenti könyveket megrendelhetik utánvét mellett a
vezérképviselőnél: Medjunarodni Prom. Novinski i Ogl.
Zavod D. D. Subotica, 2.